

DEN PĚT

SOBOTA 10. ČERVNA

10:15

Brent počkal do víkendu a hned pak podnikl čtyřicetiminutovou cestu na západ, do Statesboro. Vydal by se tam nejraději už dřív, ale pracovní povinnosti mu to během týdne nedovolily. Co mu vlastně Joan Batesová doporučila k přečtení? *Chytrý vidí nebezpečí a ukryje se, kdežto prostoduši půjdou dál a doplatí na to.* Podle různých výkladů tohoto biblického přísloví, které si vyhledal, se tím v obecné rovině tvrdilo, že vnímaví a prozíraví lidé dokážou vycítit blížící se nebezpečí a vyhnout se mu. Ale co ti lehkověrní? Nebo naivní? Ti jdou prostě dál, ale pak také ponesou následky. Nebyl si jistý, do které kategorie patří on.

O tom, že hodlá navštívit Joan Batesovou, se nikomu nezmínil, především ne matce nebo Hankovi. Ta žena ho vyhledala a přijela přímo za ním a muselo jí to dát dost práce, proto se rozhodl, že než zjistí, co za tím vězí, nebude o tom nikomu vykládat. Takové obezřetnosti ho naučila zkušenost státního zástupce. V Atlantě zjistil, že úspěšnější je ten, kdo moc nemluví.

Statesboro se nacházelo v sousedním okrese Bulloch County. Dlouhou dobu za moc nestálo. Vypráví se, že během Americké občanské války se jakýsi unionistický důstojník ptal na cestu do města. Údajně se mu dostalo odpovědi: „*Právě uprostřed něho stojíte.*“ Po válce se celá oblast začala rozvíjet, až se stala hlavním

centrem obchodu s tabákem a bavlnou. Dnes tu žilo pětaticet tisíc obyvatel, kteří se živili většinou prací v různých výrobních továrnách a logistických centrech. Ale největším zaměstnavatelem a pýchou města byla Georgia Southern University. Jeho alma mater. Dvacet tisíc studentů. Tým s názvem Soarin' Eagles. Šestinásobní národní fotbaloví šampioni. Rád chodil na jejich zápasy a dlouhou dobu v tom pokračoval také po skončení školy.

Centrum města obklopovaly čtvrti se spoustou středostavovských rodinných nebo bytových domů, z nichž mnohé sloužily k ubytování studentů. On ale během svých čtyřletých studií koleje ani byty k pronájmu nevyužíval. Bydlel doma a pendloval sem a tam.

Adresa, která stála ve firemních dokumentech, se nacházela v novější čtvrti. Ta vyrostla na pravidelně rozparcelovaných pozemcích na východě města, hned u dálnice vedoucí do Concordu. Rezidencí Batesových byl jednopatrový dům ve westernovém stylu, obklopený zalesněným pozemkem. Zaparkoval na ulici a vydal se k domovním dveřím. Cestou minul Chevrolet Tahoe, který viděl v úterý večer u nich v ulici. Předzahrádku právě kropila voda z rozstřikovače.

Zazvonil.

O chvíli později se ve dveřích objevila žena, která ho v úterý přijela varovat. Měla na sobě košili a džíny, v ruce držela utěrku. Když ho poznala, jen se krátce pousmála, ale nezdála se nijak překvapená.

„Dobrý den, paní Batesová,“ pozdravil ji. „Říkal jsem si, jestli by nebylo dobré promluvit si trochu víc.“

Dívala se na něj pohledem plným smutku. Ten výraz, který se mísil s hlubokým žalem, už viděl v očích mnoha pozůstalých. Každý rys její tváře vypovídal o jediném: o pocitu bolesti. Pozvala ho dál. Zavedla ho do až příliš velkého obývacího pokoje, jemuž vévodil cihlový krb a přiznané trámy, a tam se posadili.

„Děti jsou pryč,“ řekla, „takže máme klid.“